

နွယ်မင်း

ချစ်သောအကြင်နာ

ချစ်သော အကြင်နာ

" ကိုရယ် ရှေ့တန်းမှာ အစစအရာရာ ဂရုစိုက်ပါ အကြင်နာဖြင့် စိတ်ပူ လိုက်တာ "

" စိတ်ချပါ အကြင်နာရယ် ... ကိုယ် အစစအရာရာ ဂရုစိုက်ပါ့မယ် ... အကြင်နာသာ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါကွယ် "

" အင်းပါ ကို ဘုရားတရားလည်း မမေ့နဲ့နော် "

အလုပ်များသည့်ကြားမှ ချစ်ရသူ အကြင်နာသည် ကျွန်တော်တို့ မြို့ပြင်သို့ ထွက်ခါနီး ယာဉ်တန်းဆီ အပြေးတပိုင်း အရောက်လာရှာသည်။ လက်ထဲမှ သည်လည်း လက်ဆွဲအိတ်အချို့နှင့် ပလတ်စတစ်အိတ် အမဲတစ်ထုပ်ကို ကိုင်ဆွဲလာ၏။ ဘာတွေဆိုတာတော့ အဝေးကနေမို့ ကျွန်တော် တပ်အပ်မ သိရပေ ။ ထိုအိတ်အချို့ကို ကျွန်တော့်ထံ ကမ်းပေးရင်း ပြောရှာသည်။

"ဆောင်းတွင်းရောက်နေပြီမို့ ကို့အတွက် အနွေးထည်အချို့နဲ့ သည်အိတ် ထဲက ဆတ်သားခြောက်နှပ်ရယ်၊ ကြက်သားကြော်လေးရယ်၊ မြေပဲကြော်၊ လက်ဖက်ချဉ်သုပ်လေးရယ်၊ ပဲငါးပိခြောက်ကြော်တွေကို ဘူးသတ်သတ်ဆီ ထည့်ပေးထားတယ် ကို"

"အိုကွယ် အပင်ပန်းခံလို့ အကြင်နာရယ် "

"မပင်ပန်းပါဘူး ကိုရယ် "

သူမက ယဲ့ယဲ့ပြုံးပြကာ ဆိုရှာသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဟန်ဆောင်ပြီး လို့ပင် မရနိုင်ခဲ့ပါ။ သူမကမ်းပေးလာသော ပစ္စည်းများကို ယူရန်ပင် လက်

တွေက တုန်ယင်နေခဲ့သည်။ တံတွေးကို ပြန်မြဲဖို့ပင် မြဲမကျနိုင်ဘဲ လည်ချောင်းဝ၌ တစ်ဆို့နေ၏။ ကျွန်တော် လေးနက်သော ခံစားချက်ကြောင့် ဇလုတ်ကြီးနေသည်ထင်သည်။ ထိုစဉ် ရှေ့တန်းတက်မည့် ယာဉ်တန်းဆက်ထွက်ဖို့ ခရာသံရှည်နှင့် အချက်ပေးသံကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ထိတ်လန့်စွာ ကြားလိုက်ရသည် ။

"ရှီး"

"ကို သွားရတော့မယ် အကြင်နာ "

"ကို အစစအရာရာ ဂရုစိုက်နော် အကြင်နာ့အတွက် မပူပါနဲ့ "

"အင်းပါကွယ် ကိုယ်ဂရုစိုက်ပါ့မယ် အကြင်နာလည်း ဂရုစိုက်ပါ "

ကျွန်တော် တင်းတင်းဆုပ်ထားမိသော သူမလက်ကို မလွှတ်ချင်လွှတ်ချင်နှင့် လွှတ်လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲ လှိုက်တက်လာသည်။ အာခေါင်တွေ ခြောက်ကပ်လာသလိုပင် ခံစားလာရသည်။ သည်လို အခိုက်အတန့်တွေသည် စစ်သားချစ်သူတိုင်း ကြုံဖူးကြမည် ထင်ပါသည်။ စစ်သားတို့သည်လည်း နှလုံးသားနဲ့လူသားများ မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်တော် ချစ်ရသူအကြင်နာကို ဆက်အကြည့်မဆုံနိုင်တော့ဘဲ ယာဉ်တန်းဆီ အပြေးထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ကျွန်တော် ကျောက်ရုပ်ပမာ တက်ထိုင်မိရင်း အသိမဲ့နေခဲ့သည် ။

ရှေ့တန်းသို့ ထွက်ခွာမည့် ယာဉ်တန်းကြီး ကားများ ဘီးလိုမ့်ပြီး စထွက်တော့မှ ကျွန်တော် အသိစိတ်ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ကာ လက်ပြနုတ်ဆက်နေသော ချစ်သူအကြင်နာကို ကျွန်တော် ပြန်နှုတ်ဆက်မပြနိုင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ချလိုက်မိသည်။ မကြည့်ရက်နိုင်လို့ပါ အကြင်နာရယ်။ ကိုယ့်ကို တစ်မျိုးမထင်လိုက်ပါနဲ့ကွယ်။ စိတ်ထဲက ရေရွတ်မိရင်း ကျွန်တော့်မှာ ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ ကျလုလုမျက်ရည်တွေ ပိုင်းလို့ပါ

ကျွန်တော်သည် ပြင်ဦးလွင်သား တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဇွဲမာန်ဟု အမည်ရ၏။ မိဘနှစ်ပါးလုံးကတော့ ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ တစ်ကောင်ကြွက်ဟုလည်း ဆိုနိုင်သည် ။ မိဘနှစ်ပါး ဆုံးပြီးကတည်းက ကျွန်တော် စစ်ထဲဝင်ခဲ့သည်။ သာမန် စစ်သည်တော် တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပြီး ချစ်ရသူအကြင်နာနှင့် နေပြည်တော်ရောက်ပြီး နောက်ပိုင်းမှ ရေစက်ဆုံခဲ့သည် ။

အကြင်နာနှင့် ကျွန်တော်၏ ချစ်သက်တမ်းသည် ယခုအခါ တစ်နှစ်နဲ့နှစ်လသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ သို့သော် အကြင်နာသည်ကား ရွှေစံအိမ်မှ ရွှေထမင်း ရွှေဟင်းကိုသာ စားသုံးကြီးပြင်းခဲ့ရသော သူဌေးသမီး တစ်ယောက်ပင်။ ပင်ယံထက်က သဇင်ပန်းလှလေးကို ကျွန်တော် အဘယ်အင်အားနှင့် ခြွေခူးရပုံမည်နည်းဟု အကြိမ်ကြိမ် တွေးဖူးပါ၏။ ကျွန်တော်သည် သူမမိဘများထံမှ သူမနှင့် သဘောမတူကြောင်း ရာဇသံပေးခံရဖူးပါ၏။ သို့ပါသော်လည်း ကျွန်တော် သူမအား လက်မလွှတ်နိုင်သည် ဖြစ်ရကား နှစ်ပဲခြောက်ပြားသာရသည့် လစာလေးကို လပေါင်းများစွာကြာအောင် မဝံ့မရဲစုဆောင်းထားမိပါ၏ ။ အချစ်သည် လူကို သန်မာစေသည်တဲ့လေ။